

ת"פ 37466/07/15 - מדינת ישראל נגד אחמד יאסין

בית משפט השלום בראשון לציון
ת"פ 37466-07-15 מדינת ישראל נ' יאסין(עציר)
לפני כבוד השופטת שרית זמיר
המאשימה
מדינת ישראל

12 ינואר 2016

נגד
הנאשם
אחמד יאסין (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד צחי קמושביץ

הנאשם הובא

ב"כ הנאשם עו"ד אבו עאמר

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הודה, במסגרת הסדר דיוני שגובש במהלך שמיעת הראיות, בעובדות כתב אישום מתוקן, והורשע על סמך הודייתו בעבירות של:

גניבת רכב, עבירה לפי סעיף 413ב(ב) לחוק העונשין, התשל"ז- 1977 (להלן: "**חוק העונשין**");

החזקת מכשירי פריצה, עבירה לפי סעיף 413ז לחוק העונשין;

כניסה לישראל שלא כחוק, עבירה לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב- 1952 (להלן: "**חוק הכניסה לישראל**");

נהיגה ללא רישיון, עבירה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א- 1961;

ונהיגה ללא פוליסת ביטוח, עבירה לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש] תש"ל- 1970.

מהחלק הכללי לכתב האישום המתוקן עולה כי במועדים הרלוונטיים לכתב האישום המתוקן היה מר מוריס אזוגי הבעלים של רכב מסוג מזדה 3 בצבע שחור מ.ר. 1863576 (להלן: "**הרכב השחור**").

עמוד 1

במועדים הרלוונטיים לכתב האישום המתוקן היה מר אנטולי וינר הבעלים של רכב מסוג מזדה 3 בצבע אפור מ.ר. 7879968 (להלן: "הרכב האפור").

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בין התאריכים 13.07.15 בשעה 19:00 ל-14.07.15 בשעה 06:00, גנבו מכחל אסמאעיל (להלן: "מכחל") ואחרים שזהותם אינה ידועה למאשימה (להלן: "האחרים") את הרכב השחור מרחוב פנחס לבון 33 בנתניה ואת הרכב האפור מרחוב שד' גולדה מאיר 15 בנתניה, באופן בו האחרים התפרצו לכלי הרכב, הניעו אותם והעבירו אותם לידי הנאשם ומכחל בעיר טייבה בין השעות 06:00 ל-06:30. בהמשך לאותן נסיבות, נהג הנאשם ברכב האפור ומכחל נהג ברכב השחור כשפניהם לכיוון שטחי הרשות הפלסטינית.

באותן הנסיבות שהה הנאשם שלא כדין בישראל, נהג ללא רישיון נהיגה וללא פוליסת ביטוח והחזיק בכלי פריצה, לרבות מברג בעל ידית צהובה.

בהתאם להסדר הדינוי שגובש בין הצדדים, כתב האישום בעניינו של הנאשם תוקן, והנאשם הודה והורשע במיוחס לו. המאשימה הודיעה כי תעתור למאסר בפועל לצד ענישה צופה פני עתיד בדמות מאסר על תנאי, קנס, פיצוי ופסילת רישיון הנהיגה של הנאשם בעוד ההגנה תהיה חופשית בטיעוניה.

טיעוני הצדדים בתמצית

ב"כ המאשימה עתר להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל בן 12 חודשים ולצידו מאסר על תנאי, קנס, פיצוי למתלונן ופסילת רישיון נהיגתו. בטיעונו לעונש, הדגיש את חומרת העבירות, את הערכים המוגנים שבבסיס העבירות, את הפגיעה המשמעותית והמוחשית באותם ערכים ואת הנזק שגרמו העבירות, כמו גם את הנזק שעלולות היו לגרום.

ב"כ המאשימה הדגיש את נסיבות ביצוע העבירות וטען בהקשר זה כי מדובר בנאשם שביצע את המעשים ביחד עם אחרים, מתוך תאוות בצע וניסיון להפקת רווח קל. הדגיש את נפיצותן של העבירות, את הקושי באכיפתן ואת הרווח הכלכלי הגדול בצידן.

ב"כ המאשימה סבור כי בשים לב לנפיצותן של העבירות ולקלות הביצוע, יש צורך בענישה מחמירה ומרתיעה, אשר רק בה יהיה כדי מלחמה ראויה בעבירות אלה אשר הפכו זה מכבר מכת מדינה.

אשר לעבירת הכניסה לישראל שלא כדין, הדגיש את פגיעת הנאשם בריבונותה של המדינה ואת השילוב בין כניסה לישראל שלא כחוק ופגיעה בשלומם, בטחונם ורכושם של תושבי המדינה ואזרחיה, שמהווה נסיבה מחמירה.

ב"כ הנאשם, מנגד, עתר להסתפק בתקופת מעצרו של הנאשם מאז יולי 2015 כתקופת מאסרו בגין תיק זה. ב"כ הנאשם ביקש להדגיש כי חלקו של הנאשם בביצוע העבירות היה קטן באופן יחסי. הוא לא התפרץ לבתים מהם נגנבו המפתחות באמצעותם בהמשך נגנבו הרכבים, לא הוא זה שנטל את הרכבים מבעליהם וחלקו הלכה למעשה התמצה

בקבלת הרכב הגנוב במטרה להעבירו לשטחי הרשות.

ב"כ הנאשם הפנה את הזרקור לנסיבותיו האישיות של הנאשם וטען כי מדובר בנאשם צעיר לימים, יליד '93, כבן 22 כיום. בהקשר זה הפנה את בית המשפט להלכה שיצאה תחת ידי בית המשפט העליון בכל הנוגע לשיקולי הענישה בעניינם של בגירים צעירים. עוד הדגיש את העובדה כי מדובר בנאשם אשר הודה, קיבל אחריות על מעשיו ומביע חרטה כנה בגינם. ביקש להתחשב לקולא בעובדה כי הנאשם נעדר עבר פלילי וכי עונש המאסר אשר מושת עליו הינו קשה במיוחד בשים לב למעמדו כתושב האזור אשר אינו זכאי למכלול זכויות להן זכאי אסיר שהינו בעל מעמד חוקי בישראל.

במכלול טיעוניו, סבור ב"כ הנאשם כי העונש הראוי לנאשם עומד על תקופת מעצרו, קרי עונש בן 6 חודשי מאסר בפועל. ב"כ הנאשם ביקש להתחשב במצבו הכלכלי הקשה של הנאשם, שבעטיו, כך לשיטת ההגנה, נגרר הנאשם ומעד בביצוע העבירה.

הנאשם בדברו האחרון הביע חרטה וצער על מעשיו והבטיח כי מדובר בפעם הראשונה והאחרונה בה הוא נכנס לישראל ומבצע עבירות.

דין והכרעה

כמצוות המחוקק בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש ההולם את מעשי העבירות שביצע הנאשם, ובהתאם לעיקרון המנחה הקבוע בסעיף 40ב לחוק, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

במקרה דנן, הערך החברתי המוגן אשר נפגע כתוצאה מביצוע עבירות של גניבת רכב והחזקת כלי פריצה הינו הגנה על קניינו של הפרט. בכל הנוגע לעבירת השב"ח, מדובר בפגיעה בזכותה של המדינה לקבוע את זהות הבאים בשעריה. הערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע עבירות של נהיגה ללא רישיון וללא פוליסת ביטוח הינו הגנה על שלומם וביטחונם של ציבור המשתמשים בדרך.

בחינת מידת הפגיעה בערכים המוגנים מובילה למסקנה כי מדובר בפגיעה משמעותית, מוחשית וממשית. הנאשם היה שותף מלא לגניבת הרכב, נהג בו ללא רישיון וללא ביטוח והחזיק בחזקתו כלי פריצה, וכל זאת תוך שהוא שווה שלא כדין ובאופן בלתי חוקי בתחומי מדינת ישראל.

בתי המשפט שבו והדגישו כי עבירות גניבת רכבי תושבי המדינה, קלות יחסית לביצוע וקשות ללכידה, ונראה כי משתלמות הן למבצעייהן נוכח העובדה כי סיכויי ההצלחה בהשלמת העבירות והפקת הרווח הכספי הינם גבוהים ביותר.

משכך, הדרך היחידה להילחם בתופעה היא בדרך של הרתעה מפני מעשים אלו והפיכתם ללא כדאיים, באופן שבו העבריינים המעורבים בעבירות אלו, כל אחד כפי חלקו ותפקידו, ישלמו מחיר כבד ומוחשי על מעשיהם.

לעניין הפגיעה בתחושת הביטחון של הציבור בעקבות ביצוע עבירות רכוש, יפים דברי כב' השופט י' עמית בבש"פ 45/10 **מסארה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (8.1.10), אשר נאמרו אמנם במסגרת הליכי מעצר, ואולם כוחם יפה אף לסוגיית הענישה:

"פתאום קם אדם בבוקר ומוצא... שמכוניתו חלפה עם הרוח או במקרה הטוב נפרצה ותכולתה נשדדה. חוזר אדם לביתו בסוף עמל יומו ומוצא כי מאן דהוא חדר לפרטיותו ונטל את רכושו ואת חפציו שאותם צבר בזיעת אפו ומיטב כספו. מי ימוד את עוגמת הנפש, הרוגז וחסרון הכיס שנגרמו למי שנפגע מאותן עבירות רכוש, שדומה כי ליבנו גס בהן, והסטטיסטיקה של העבירות הלא מפוענחות בתחום זה מדברת בעד עצמה. אין לראות בעבירות רכוש, כמו התפרצות לדירה או גניבת רכב, גזירת גורל שאין לה מענה בחוק ובפסיקה".

גם כניסה לשטחי מדינת ישראל ללא היתר שהייה כדן, עבירה בה הודה והורשע הנאשם, פסולה ומצדיקה מסר עונשי מחמיר. התנהלותו של הנאשם פגעה בזכותה של המדינה, כריבון, לבקר את הנכנסים והיוצאים מבין שעריה, וההשלכות הביטחוניות הכלכליות והחברתיות בכך ברורות.

השילוב של עבירות רכוש עם כניסה לישראל שלא כדן, יוצר לטעמי חומרה יתרה.

בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, ובהן הסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירות -

אמנם הנאשם לא ביצע עבירה של התפרצות לרכב ואף לא יחסה לו עבירה של קשירת קשר, אולם מסירת הרכב לנאשם על ידי האחר, אשר ביצע את עבירת הפריצה, ושותפותו של הנאשם לגניבתו של הרכב לאחר שנפרץ מעידים על תכנון מוקדם. הנאשם היה חוליה בשרשרת שתחילתה גניבת הרכב וסופה, גם אם לא הגיע למימושו במקרה זה, בפירוקו ובמכירת החלקים, כך שבעל הרכב, קרוב לוודאי, לא היה זוכה לראותו עוד.

כמו כן, חשוב לציין כי מדובר בעבירות אשר מבוצעות למען בצע כסף ותו לא.

אשר לנזק שנגרם מביצוע העבירות, הרי שלא נתקשה לתאר את התחושה הקשה ועוגמת הנפש שנגרמו לבעליו של הרכב אותו גנב הנאשם, עת קם הוא בבוקרו של יום, יצא מביתו אל עבר רכבו במקום בו החנה אותו ערב קודם לכן, גילה כי הוא נעלם ובצר לו התקשר למשטרה.

במקרה דנן, הרכב אותו נהג הנאשם נתפס כשהחלון האחורי שמאלי שלו שבור, לוח השעונים מפורק, סוויץ' ופלסטיקה שבורים וחוטמים קרועים.

מדיניות הענישה בעבירות בהן הורשע הנאשם, מתחשבת בצורך במאבק בתופעות הרכוש הקשורות ברכבים, שהייתה ועודנה בגדר נגע של ממש, כמו גם במאבק כנגד אלו הנכנסים למדינת ישראל ושוהים בה שלא כדן ובתפקידו של בית המשפט בהעברת מסר צלול באמצעות השתת עונשים חמורים על מי שבהתנהלותו פוגע במאבקים אלו.

יצוין כי בתי המשפט, ככלל, נוהגים גישה סלחנית ומקלה כלפי שוהים בלתי חוקיים, אשר מובאים לדין בגין עבירות של כניסה לישראל שלא כדן, ללא עבירות נלוות.

הגישה הרווחת הינה שיש לנהוג במידת הרחמים כלפי אדם אשר נכנס לישראל אך ורק כדי לשבור שבר ולהביא לחם לביתו בדרך של עבודה. גישה זו אינה יכולה לעמוד על כנה במקרה של נאשם אשר מנצל כניסתו הבלתי חוקית ארצה כדי לבצע עבירות שיש בהן כדי לפגוע בביטחונם, בשלומם וברכושם של אזרחי ותושבי המדינה. במקרים מסוג זה נדרשת ענישה מחמירה הרבה יותר שיהיה בה כדי להרתיע את הנאשמים עצמם ואת שכמותם.

בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי עבירות מסוג זה נושאות בצידן עונש מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריא לצד ענישה צופה פני עתיד וענישה כלכלית, מחמת הכורח בהחמרה בענישת עבריינים המבצעים עבירות כלפי רכבים אגב שהייה בלתי חוקית ועבירות נלוות.

מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות בהן הורשע הנאשם נלמדת מפסקי הדין הבאים:

1. עפ"ג (מחוזי חיפה) 10851-05-15 **מד"י נ' צאלח** (6.7.15): ביהמ"ש המחוזי קיבל את ערעור המדינה בעניינו של הנאשם, אשר הורשע בביצוע עבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, גניבת רכב, נהיגה לא רישיון נהיגה ונהיגה ברכב ללא ביטוח. בית המשפט קמא גזר על הנאשם 9 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית תוך שקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 6 ל-18 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית. ביהמ"ש המחוזי קבע כי לאור הרשעה קודמת בעבירות דומות, במסגרתה הושטו על הנאשם 14 חודשי מאסר בפועל, יש להעמיד את עונשו של הנאשם בקרבת הרף הגבוה של מתחם הענישה, קרי 17 חודשי מאסר בפועל.
2. ת"פ (שלום פ"ת) 7206-01-14 **מד"י נ' סמיה** (28.5.14): הנאשם הודה והורשע בעבירות של גניבת רכב, כניסה לישראל שלא כדין ונהיגה ברכב מנועי ללא רישיון. הנאשם נעדר עבר פלילי. נידון ל-9 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית.
3. ת"פ (שלום חדרה) 15132-04-13 **מד"י נ' בלאונה** (3.9.13): הנאשם הודה והורשע בעבירות של גניבת רכב, כניסה לישראל שלא כדין ונהיגת רכב ללא רישיון נהיגה. ביהמ"ש קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 8 ל-18 חודשי מאסר בפועל והשית על הנאשם 11 חודשי מאסר בפועל.
4. ת"פ (שלום ראשל"צ) 37927-02-12 **מד"י נ' דארוויש** (5.9.12): הנאשם הודה והורשע בביצוע עבירות של גניבת רכב, כניסה לישראל שלא כדין, נהיגה ללא רישיון ונהיגה ללא פוליסת ביטוח. הנאשם נעדר עבר פלילי. ביהמ"ש קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 10 ל-18 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית והשית על הנאשם 10 חודשי מאסר בפועל.
5. ת"פ (שלום פ"ת) 9235-02-13 **מד"י נ' אבו הניה** (17.9.13): הנאשם הודה והורשע בביצוע עבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, גניבת רכב, נהיגה פוחזת של רכב והפרעה לשוט. הנאשם נעדר עבר פלילי. נידון ל-12 חודשי

מאסר בפועל לצד ענישה נלווית.

מכל האמור, סבורני כי מתחם העונש ההולם את העבירות בהן הורשע הנאשם נע בין 10 חודשי מאסר בפועל לבין 18 חודשי מאסר בפועל ולצד ענישה נלווית בדמות עונש צופה פני עתיד ורכיבים כלכליים.

במקרה דנן לא קיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מן המתחם, לחומרא או לקולא.

שיקול ההגנה על שלום הציבור הינו ממין העניין אולם אינו מצדיק סטייה מן המתחם לחומרא. השיקול השיקומי הינו בעל משקל, אך לא עד כדי חריגה מן המתחם.

בגזירת העונש ההולם את מעשי הנאשם שבפניי, יש מקום להתחשב בנסיבותיו האישיות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות. במסגרת זו מן הראוי ליתן את הדעת לנסיבות הבאות:

א. הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו; אין ספק כי הטלת עונש קונקרטי בדמות מאסר ממושך יפגע בנאשם ובמשפחתו, שעה שמדובר במאסרו הראשון, ובפרט שעה שמדובר בנאשם צעיר לימים, כבן 22 בלבד.

ב. נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב; כאמור הנאשם נטל אחריות והודה בכתב אישום מתוקן.

ג. עברו הפלילי של הנאשם; הנאשם כבן 22 והוא נעדר עבר פלילי. אין ספק כי מדובר בנתון המצרף התחשבות לקולא.

עוד יש ליתן את הדעת בגזירת הדין לשיקול הרתעת היחיד בגדרו של המתחם. כמו כן, יש ליתן את הדעת לשיקול הרתעת הרבים בגדרו של המתחם, לרבות נוכח חומרת העבירות, שילובן יחד והקושי באכיפתן. עבירות אלה הינן כאמור עבירות קלות לביצוע כאשר רווח כספי משמעותי בצדן ומכאן שנדרשת ענישה מרתיעה שיהיה בה כדי להרתיע מביצוען.

באיזון בין השיקולים השונים, סבורני כי יש לגזור על הנאשם עונש מאסר לריצוי מאחורי סורג וברח בחלקו התחתון של המתחם לצד ענישה נלווית בדמות מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלונן.

הקנס הכספי

כאמור עסקינן בעבירות שבוצעו בעבור בצע כסף. כאשר עסקינן בעבירות רכוש המבוצעות מתוך מניע כלכלי, מן הראוי שאף הענישה תישא פן כלכלי אשר יהווה מענה עונשי הולם. יחד עם זאת, בקביעת שיעור הקנס יש ליתן את הדעת גם

למצבו הכלכלי של הנאשם.

כמו כן, יש לפצות את המתלונן בגין הנזק שנגרם לו כתוצאה מגניבת הרכב והנזק שהוסב לו, וכן בגין עוגמת הנפש שנגרמה לו.

סוף דבר

אשר על כן ולאחר ששקלתי את כל השיקולים הצריכים לעניין אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 10 חודשי מאסר בפועל שמנינם מיום מעצרו 14.7.2015.

ב. 10 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור הנאשם במשך 3 שנים מיום שחרורו מן המאסר כל עבירת רכוש מסוג פשע.

ג. 6 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור הנאשם במשך 3 שנים מיום שחרורו מן המאסר כל עבירת רכוש מסוג עוון.

ד. 4 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור הנאשם במשך 3 שנים מיום שחרורו מן המאסר כל עבירה לפי חוק הכניסה לישראל.

ה. קנס כספי בסך של 2,000 ₪, או 20 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-4 תשלומים חודשיים שווים ורצופים. הראשון שבהם ביום 1.2.16. לא ישולם תשלום כלשהו במועדו, תעמוד היתרה לפירעון מיידי.

ו. פיצוי כספי למתלונן, בסך של 1,000 ₪. הפיצוי יופקד במזכירות בית המשפט עד לא יאוחר מיום 1.3.16 ויועבר למתלונן בהתאם לפרטים שתמסור המאשימה. כל סכום שיופקד בקופת בית המשפט ייזקף תחילה לפירעון הפיצוי.

ז. אני פוסלת את הנאשם מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך 18 חודשים מיום שחרורו מהמאסר. מאחר והנאשם בלתי מורשה לנהיגה בישראל אין צורך בהפקדה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתן בזאת צו כללי למוצגים.

ניתנה והודעה היום ב' שבט תשע"ו, 12/01/2016 במעמד הנוכחים.

שרית זמיר , שופטת

הוקלדעלידימיכלגרזון